

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul treizeci și patru

Jeff Pippenger

2026-01-27

Numărul treizeci și patru

Pentru ca să fie un glas în pustie, trebuie să fie un pustiu. În iulie 2023, a început să se audă un glas, care arăta că Leul din seminția lui Iuda desigila atunci descoperirea Sa, așa cum este prezentată în capitolul întâi al cărții Apocalipsa. Dezamăgirea din Sabatul de 18 iulie 2020 a marcat începutul celor trei zile și jumătate din Apocalipsa unsprezece, care s-au încheiat în Sabatul din 30 decembrie 2023. În acel Sabat, pentru prima dată după iulie 2020, Future for America a vorbit public într-o întâlnire pe Zoom.

De atunci înainte, Revelația lui Isus Hristos a continuat să se descopere în mod progresiv. Ea a început cu o revelație a cuvântului „adevăr”, care a fost apoi înțeleasă ca reprezentând un cadru de trei trepte, conturat de literele întâia, a treisprezecea și a douăzeci și doua ale alfabetului ebraic, care, aduse împreună, formează cuvântul „adevăr”. Cele trei trepte reprezentate în cadrul cuvântului „adevăr” constituiau un adevăr vechi, așezat într-un cadru nou.

De ani de zile am arătat că cele trei trepte ale Curții, ale Locului Sfânt și ale Sfintei Sfintelor erau paralele cu cele trei lucrări ale Duhului Sfânt: El convinge de păcat în Curte, manifestă neprihănirea în Locul Sfânt și judecă în Sfânta Sfintelor. Am identificat că aceste trei trepte se manifestă de-a lungul întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, dar toate acele înțelegeri au fost amplificate prin cadrul „adevărului”, începând cu 2023. A lua un adevăr vechi și a-l așeza într-un nou cadru al adevărului este ceea ce face Hristos pe măsură ce Își desigilează progresiv Cuvântul. „Pustia” care s-a încheiat în 2023 reprezintă un „timp al sfârșitului” profetic, când o profecie este desigilată. Acea profecie este revelația lui Isus Hristos, care este „Adevărul”.

Pe vremea Mântuitorului, iudeii acoperiseră într-atât nestematele prețioase ale adevărului cu molozul tradiției și al basmului, încât era imposibil să se distingă ceea ce este adevărat de ceea ce este fals. Mântuitorul a venit să înlătore molozul superstiției și al erorilor de multă vreme prețuite și să așeze nestematele Cuvântului lui Dumnezeu în montura adevărului. Ce ar face Mântuitorul dacă ar veni acum la noi, așa cum a venit la iudei? Ar trebui să împlinescă o lucrare asemănătoare, înlăturând molozul tradiției și al ceremonialului. Iudeii au fost foarte tulburați când El a făcut această lucrare. Își pierduseră din vedere adevărul original al lui Dumnezeu, dar Hristos l-a readus la lumină. Este lucrarea noastră să eliberăm prețioasele adevăruri ale lui Dumnezeu de superstiție și eroare. Ce lucrare ne este încredințată în Evanghelie! Review and Herald, 4 iunie 1889.

„Este lucrarea noastră să eliberăm prețioasele adevăruri ale lui Dumnezeu de superstiție și eroare” și „să încastrăm nestematele Cuvântului lui Dumnezeu în cadrul adevărului.” În 2023, Domnul a introdus cadrul adevărului, în structura pe care o reprezintă cuvântul „adevăr.” Acel cadru scoate la

iveală adevărurile „originare” „ale lui Dumnezeu.”

Praful și molozul rătăcirii au îngropat nestematele prețioase ale adevărului, dar lucrătorii Domnului pot scoate la iveală aceste comori, astfel încât mii le vor privi cu desfătare și cu cutremur sfânt. Îngerii lui Dumnezeu vor sta alături de lucrătorul smerit, dând har și luminare dumnezeiască, iar mii vor fi îndrumați să se roage împreună cu David: «Deschide-mi ochii, ca să privesc lucruri minunate din Legea Ta.» Adevăruri care vreme de veacuri au fost nevăzute și nebăgate în seamă vor izbucni în strălucire din paginile luminate ale Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. Bisericile, în general, care au auzit, au refuzat și au călcat în picioare adevărul, vor lucra și mai nelegiuit; dar «cei înțelepți», cei care sunt cinstiți, vor înțelege. Cartea este deschisă, iar cuvintele lui Dumnezeu ajung la inimile celor care doresc să cunoască voia Sa. La strigătul puternic al îngerului din cer care se unește cu al treilea înger, mii se vor trezi din toropeala care a ținut lumea vreme de veacuri și vor vedea frumusețea și valoarea adevărului. Review and Herald, 15 decembrie 1885.

"Lucrătorii Domnului" care sunt "cei înțelepți" și "care sunt onești" "vor înțelege," și vor "descoperi" "comori, astfel încât mii de oameni să le contemple cu încântare și uimire." Din nefericire pentru adventismul laodicean, nu ei sunt cei care se trezesc din toropeala lor la strigătul de mare glas al celui de-al treilea înger, căci aceea este legea duminicală, și aceea este mult prea târziu pentru ca adventismul să se trezească. "Lucrătorii din ceasul al unsprezecelea" se trezesc din "toropeala" lor "la strigătul de mare glas al îngerului care se unește cu al treilea înger" la legea duminicală care vine curând. Din 2024, "Adevăruri care au fost, de veacuri, nevăzute și neluate în seamă," au strălucit cu putere "din paginile luminate ale sfântului Cuvânt al lui Dumnezeu."

În Isaia 22:22, lui Eliacim i se dă o cheie, iar în Matei 16, lui Petru i se dau cheile împărăției.

Și voi pune pe umărul lui cheia casei lui David; el va deschide și nimeni nu va închide; el va închide și nimeni nu va deschide. Isaia 22:22.

„Cheia” este dată Filadelfiei, căci aceasta este unicul alt loc din Scripturi în care se face referire la cheia deschiderii și închiderii.

Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie: Acestea zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu închide, și închide și nimeni nu deschide: Știu faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide; fiindcă ai puțină putere și ai păzit cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu. Apocalipsa 3:7, 8.

La ultima interacțiune cu iudeii cărtitori, Hristos a adresat o întrebare la care iudeii nu au putut răspunde.

Pe când fariseii erau adunați laolaltă, Iisus i-a întrebat, zicând: Ce credeți despre Hristos? Al cui Fiu este El? Ei I-au zis: Al lui David. El le-a zis: Atunci cum de David, în Duhul, Îl numește Domn, zicând: Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale? Deci, dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?

Și nimeni nu a putut să-i răspundă un cuvânt, nici nu a mai îndrăznit cineva, din ziua aceea înainte, să-i pună întrebări. Matei 22:41-46.

Iudeii nu puteau înțelege relația profetică dintre David și Hristos, căci le lipseau cheile profetice pentru a înțelege limbajul biblic al rând după rând. Hristos și-a încheiat dialogul cu iudeii arătând că orbirea lor se întemeia pe incapacitatea de a împărți drept Cuvântul adevărului. El arătase că, dacă ar fi înțeles pe Moise, L-ar fi înțeles pe Hristos, dar ei nu înțelegeau Scripturile pe care pretindeau că le susțin și le apără.

„Cheia” „casei lui David” a fost dată milleritilor, care erau biserica din Filadelfia. „Cheia” era o mișcare de reformă reprezentată prin uși deschise și închise. Din 1798 până în 1863, mișcarea millerită a trecut de la experiența Filadelfiei la experiența Laodiceei, trecând totodată de la o mișcare la o biserică. La 19 aprilie 1844 s-a deschis o ușă și s-a închis o ușă, așa cum la 22 octombrie 1844 s-a deschis o ușă și s-a închis o ușă, așa cum în 1863 s-a deschis o ușă și s-a închis o ușă.

Eliakim a avut o cheie, dar lui Petru i s-au dat „chei”. Cheia la singular a fost ușa închisă din 1844.

Tema sanctuarului a fost cheia care a dezlegat taina dezamăgirii din 1844. Ea a deschis privirii un sistem complet de adevăr, coerent și armonios, arătând că mâna lui Dumnezeu condusese marea mișcare adventă și, aducând la lumină poziția și lucrarea poporului Său, a descoperit datoria prezentă. Marea Controversă, 423.

Subiectul sanctuarului a fost cheia care a descuiat ușa închisă din 1844, dar lui Petru i s-au dat, de asemenea, cheile împărăției.

Și Isus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești tu, Simone, fiul lui Iona, căci nu trupul și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, Care este în ceruri. Și Eu îți spun ție că tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:17-19.

Rând după rând, Philadelphia, mireasa legământului celui din urmă, reprezentată prin Petru, primește cheia casei lui David, precum și cheile Împărăției cerurilor. Cheia casei lui David este ultimul subiect cu privire la care Isus a dialogat cu fariseii.

Pe când fariseii erau adunați laolaltă, Iisus i-a întrebat, zicând: Ce credeți despre Hristos? Al cui Fiu este El? Ei I-au zis: Al lui David. El le-a zis: Atunci cum de David, în Duhul, Îl numește Domn, zicând: Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale? Deci, dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?

Și nimeni nu a putut să-i răspundă un cuvânt, nici nu a mai îndrăznit cineva, din ziua aceea înainte, să-i pună întrebări. Matei 22:41-46.

Tema despre David și Domnul lui este chiar punctul de plecare al lui Petru la Cincizecime, în odaia de sus, la ceasul al treilea. Tema care a închis ușa dialogului dintre farisei și Hristos este cheia

folosită de Petru pentru a deschide ușa odăii de sus la Cincizecime.

Căci David nu s-a suit în ceruri, dar el însuși spune: „Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale.»” Așadar, să știe în chip neîndoielnic toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut și Domn, și Hristos pe acel Isus pe care voi L-ați răstignit.

Iar când au auzit acestea, au fost străpunși la inimă și au zis către Petru și către ceilalți apostoli: Bărbaților, fraților, ce să facem?

Atunci Petru le-a zis: Pocăiți-vă, și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Iisus Hristos spre iertarea păcatelor; și veți primi darul Duhului Sfânt. Căci făgăduința este pentru voi și pentru copiii voștri și pentru toți cei de departe, oricâți îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru. Și, cu multe alte cuvinte, el mărturisea și-i îndemna, zicând: Mântuiți-vă din acest neam ticălos. Atunci cei ce au primit cu bucurie cuvântul lui au fost botezați; și, în ziua aceea, s-au adăugat la numărul lor aproape trei mii de suflete. Faptele Apostolilor 2:34–41.

Petru avea cheile pentru a lega sau a dezlega, iar când făcea astfel, cerul era în asentiment cu acțiunea lui Petru. Petru reprezintă Divinitatea și umanitatea lucrând împreună pentru a desigila adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Când aceste adevăruri sunt desigilate, ele sunt înfățișate drept cunoaștere.

Cheia cunoștinței, în zilele lui Hristos, fusese luată de cei care ar fi trebuit s-o dețină pentru a deschide tezaurul înțelepciunii din Scripturile Vechiului Testament. Rabinii și învățătorii închiseseră, de fapt, Împărăția cerurilor înaintea celor săraci și celor aflați în suferință, lăsându-i să piară. În cuvântările Sale, Hristos nu le puna înainte multe lucruri deodată, ca nu cumva să le tulbure mințile. El făcea limpede și distinct fiecare punct. Nu disprețuia repetarea adevărilor vechi și bine cunoscute din scrierile profetice, dacă acestea slujeau scopului Său de a inculca idei.

Hristos a fost izvorul tuturor vechilor nestemate ale adevărului. Prin lucrarea vrăjmașului, aceste adevăruri fuseseră strămutate. Fuseseră desprinse din poziția lor adevărată și așezate în cadrul rătăcirii. Lucrarea lui Hristos era să reazeze și să statornicească prețioasele nestemate în cadrul adevărului. Principiile adevărului, pe care El Însuși le dăduse spre binecuvântarea lumii, fuseseră, prin agenția lui Satana, îngropate și, în aparență, dispărute. Hristos le-a smuls din molozul rătăcirii, le-a dăruit o forță nouă, vitală, și le-a poruncit să strălucească asemenea nestematei prețioase și să rămână neclintite pe vecie.

Însuși Hristos putea folosi oricare dintre aceste vechi adevăruri fără a împrumuta cea mai mică fărâmă, căci El le-a stat la originea tuturor. El le sădise în mințile și cugetele fiecărei generații, iar când a venit în lumea noastră, El a reasezat și a însuflețit adevărurile care deveniseră moarte, făcându-le mai puternice spre folosul generațiilor viitoare. Isus Hristos era Cel care avea puterea de a smulge adevărurile de sub moloz și de a le da din nou lumii cu mai multă proșpețime și putere decât proșpețimea și puterea lor originară. Manuscript Releases, volumul 13, 240, 241.

Cheile lui Petru au fost pentru a lega și a dezlega, iar Petru reprezintă mireasa creștină de pe urmă, care este alcătuită din cei o sută patruzeci și patru de mii. Mesajul de legare al lui Petru, reprezentat în mărturia celor o sută patruzeci și patru de mii, este pecetluirea. Mesajul de dezlegare al lui Petru, în mărturia celor o sută patruzeci și patru de mii, este Islamul celui de-al treilea vai.

„Apoi am văzut pe al treilea înger. A zis îngerul meu însoțitor: «Înfricoșătoare este lucrarea lui. Cumplită este misiunea lui. El este îngerul care are să despartă grâul de neghină și să pecetluiască, sau să lege, grâul pentru grânarul ceresc. Aceste lucruri ar trebui să absoarbă întreaga minte, întreaga atenție.»” Early Writings, 119.

Grâul legat în snopi este reprezentat de darul de pârgă din grâu al Cincizecimii, care, ca dar legănat, ar reprezenta ridicarea stindardului celor o sută patruzeci și patru de mii. Pecetluirea poporului lui Dumnezeu, mesajul intern al lui Petru, are loc în timpul istoriei Islamului din perioada celui de-al treilea Vai, care este dezlegat progresiv de la 11 septembrie încoace.

Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vântul nici pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger ridicându-se de la răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas mare către cei patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până când vom fi pecetluit pe robii Dumnezeului nostru în frunțile lor. Apocalipsa 7:1-3.

Acele patru vânturi care sunt stăvilite în timpul legării poporului lui Dumnezeu au fost dezlănțuite la 11 septembrie, apoi stăvilite de George Bush cel Mic. Mesajul extern al lui Petru este Islamul, iar dezlegarea și stăvilirea Islamului reprezintă mesajul extern care străbate timpul pecetluirii. Umanitatea lui Petru este în legătură cu Dumnezeirea, căci cheile care i-au fost date reprezintă acordul dintre cer și pământ.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Întunericul celui rău îi învăluie pe cei ce neglijează să se roage. Ispitele șoptite ale vrăjmașului îi ademenesc la păcat; și toate acestea pentru că nu se folosesc de privilegiile pe care Dumnezeu li le-a dăruit prin rânduirea divină a rugăciunii. De ce ar fi fiii și fiicele lui Dumnezeu ezitanți să se roage, când rugăciunea este cheia din mâna credinței pentru a descuia vistieria cerului, în care sunt păstrate resursele nemărginite ale Atotputerniciei? Fără rugăciune neîncetată și veghe stăruitoare, suntem în primejdia de a deveni nepăsători și de a ne abate de la calea cea dreaptă. Potrivnicul caută neîncetat să împiedice accesul la scaunul harului, pentru ca să nu dobândim, prin cerere stăruitoare și credință, har și putere spre a rezista ispitei.

Există anumite condiții în temeiul cărora ne putem aștepta ca Dumnezeu să ne asculte și să răspundă rugăciunilor noastre. Una dintre cele dintâi este aceea să simțim nevoia de ajutor din partea Lui. El a făgăduit: "Voi turna apă peste cel însetat și revărsări de ape peste pământul uscat." Isaia 44:3. Cei care flămânez și însetează după neprihănire, care tânjesc după Dumnezeu, pot fi siguri că vor fi săturați. Inima trebuie să fie deschisă influenței Duhului, altfel binecuvântarea lui Dumnezeu nu poate fi primită.

Marea noastră nevoie este ea însăși un argument și pledează cu cea mai mare elocvență în numele nostru. Dar pe Domnul se cuvine să-L căutăm, ca să facă aceste lucruri pentru noi. El spune: «Cereți și vi se va da.» Și: «El, care n-a cruțat nici chiar pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, împreună cu El, în dar, toate lucrurile?» Matei 7:7; Romani 8:32.

Dacă îngăduim nelegiuirea în inimile noastre, dacă ne agățăm de vreun păcat cunoscut, Domnul nu ne va auzi; dar rugăciunea sufletului pocăit și zdrobit este întotdeauna primită. Când toate relele cunoscute sunt îndreptate, putem crede că Dumnezeu va răspunde cererilor noastre. Meritul nostru propriu nu ne va câștiga niciodată favoarea lui Dumnezeu; vrednicia lui Isus ne va mântui, sângele Său ne va curăți; totuși avem o lucrare de făcut, împlinind condițiile acceptării.

Un alt element al rugăciunii biruitoare este credința. „Cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El este răsplătitorul celor care Îl caută cu stăruință.” Evrei 11:6. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Orice doriți, când vă rugați, credeți că le primiți și le veți avea.” Marcu 11:24. Îl credem noi pe cuvânt? Calea către Hristos, 94-96.

Iată o lecție pentru tinerii care mărturisesc că sunt slujitori ai lui Dumnezeu, purtători ai soliei Sale, și care se înalță în propria lor socotință. Ei nu pot indica nimic remarcabil în experiența lor, așa cum a putut Ilie, și totuși se socotesc deasupra îndeplinirii unor datorii care li se par umile. Nu vor să coboare din demnitatea slujirii lor pentru a face un serviciu necesar, temându-se că ar face lucrarea unui slujitor. Toți aceștia ar trebui să învețe din pilda lui Ilie. Cuvântul lui a încuiat vistieriile cerului — roua și ploaia — de pe pământ, timp de trei ani. Numai cuvântul lui a fost cheia care a descuiat cerul și a adus ploi. A fost onorat de Dumnezeu când, în prezența împăratului și a miilor din Israel, și-a înălțat rugăciunea sa simplă; și, ca răspuns, foc a fulgerat din cer și a aprins jertfa de pe altar. Mâna lui a executat judecata lui Dumnezeu, ucigând opt sute cincizeci de preoți ai lui Baal; și totuși, după ostenele istovitoare și cea mai răsunătoare biruință a zilei, acela care putea să aducă nori și ploaie și foc din cer a fost dispus să îndeplinească cea mai umilă slujbă și să alerge înaintea carului lui Ahab, în întuneric și în vânt și ploaie, pentru a sluji suveranului pe care nu se temuse să-l mustre în față din pricina păcatelor și crimelor lui. Împăratul a intrat pe porți. Ilie s-a înfășurat în mantaua lui și s-a culcat pe pământul gol. Mărturii, volumul 3, 287.